

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **D+P REKONT s.r.o.**, IČO: 617 74 456
sídlem Areál bývalých kasáren č. p. 674, 338 45 Strašice

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. 68172/ENV/16 865/520/16

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 12. 2016, č. j. 68172/ENV/16 865/520/16 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „ČIŽP“) ze dne 19. 8. 2016, č. j. ČIŽP/43/IPP/SR01/1600214.003/16/ZTS (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“).
2. Rozhodnutím ČIŽP byly žalobkyni uloženy pokuty za spáchání správních deliktů. Pod výrokem I. rozhodnutí ČIŽP byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 750 000 Kč podle ust. § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“) za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 zákona o

integrované prevenci. Tohoto deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že provozovala zařízení Dekontaminační plocha Doubrava, registrační kód zařízení MZPR98EJ4MZC (dále také jen „zařízení“) v rozporu se závaznými podmínkami integrovaného povolení, které vydal Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) dne 11. 12. 2006, č. j. ŽP/13978/06 ve znění změny č. 1 ze dne 30.10.2007 vydané krajským úřadem pod č. j. ŽP/13747/07 (dále jen „Integrované povolení“ nebo „IP“), a to:

- a) pod bodem 1 v části 3 Integrovaného povolení, neboť v období od 15. 3. 2014 do 4. 3. 2016 nakládala s odpady v zařízení v rozporu s provozním řádem zařízení, jenž byl schválen rozhodnutím krajského úřadu č. j. ŽP/13978/06 (dále jen „Provozní řád“ nebo „PŘ“). V zařízení nebyla prováděna biodegradace odpadů způsobem popsáným v Provozním řádu, ale po celé uvedené období zde bylo dle hlášení o produkci a nakládání s odpady skladováno 5 975,74 tun odpadu, přičemž se jednalo téměř výlučně o odpad nebezpečný (5 676,941 tun nebezpečného odpadu).

Tento způsob nakládání s odpady v zařízení byl v rozporu zejména:

- s bodem 1. 9 Provozního řádu, dle kterého je účelem zařízení úprava biologicky zpracovatelných nebezpečných odpadů / odstranění specifických nebezpečných vlastností dle použité technologie / před jeho dalším využitím jako suroviny pro další zpracování,
- s bodem 1. 12. 2 Provozního řádu upravujícím způsob manipulace s materiálem v procesu biodegradace (materiál určený k biodegradaci má být vrstven dle doby přijetí, tj. dle harmonogramu aplikace biopreparátu, kterou má řídit odborná firma garantující nezávadnost a účinnost biodegradační technologie, a v průběhu biodegradace jedenkrát za 14 dní převrstvován, materiál určený k drcení má být ukládán do zvláštní sekce a po jejím naplnění rozdrcen speciálními drtiči),
- s bodem 1. 12. 3 Provozního řádu, kde se mj. stanoví, že materiál má být po promíchání navršen do krechtu a pravidelně po aplikaci mikroorganismů převrstvován a
- s bodem 1. 12. 5 Provozního řádu, podle něhož se odstranění nebezpečných vlastností odpadů na zařízení provádí pomocí biodegradace bakteriálními preparáty opatřenými veškerými atesty o nezávadnosti, a to preparáty a metodami DEKONTAM a GEM – 100.

Žalobkyně tyto úkony v období od 15. 3. 2014 do 4. 3. 2016 neprováděla, přičemž Provozní řád neupravuje skladování odpadů v zařízení po dobu několika let, aniž by byla prováděna biodegradace, včetně všech postupů požadovaných Provozním řádem, nevyjímaje laboratorní kontrolu.

- b) pod bodem 2 v části 3 Integrovaného povolení, neboť Provozní řád nebyl aktualizován, ačkoli v období od 15. 3. 2014 do 4. 3. 2016 provoz zařízení neodpovídal Provoznímu řádu. Nebezpečné odpady byly v zařízení pouze skladovány, neprobíhala jejich dekontaminace, a žalobkyně měla tedy předložit Krajskému úřadu ke schválení aktualizovaný provozní řád, který by na tento stav patřičným způsobem reagoval. V Provozním řádu je rovněž uvedena neaktuální informace o uložení dokumentace zařízení „na zařízení firmy v Chotíkově“, přičemž předmětné zařízení v Chotíkově (Dekontaminační plocha Chotíkov) již od měsíce května roku 2011 neprovozovala žalobkyně, nýbrž společnost Plzeňská teplárenská, a. s. Tento subjekt poté jeho provoz

ukončil (rozhodnutí o zániku Integrovaného povolení pro Dekontaminační plochu Chotíkov, č. j. ŽP/2083/14 ze dne 27. 3. 2014 nabylo právní moci dne 18. 4. 2014).

3. Pod výrokem II. rozhodnutí ČIŽP byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 20 000 Kč podle ust. § 125g odst. 5 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“) ve spojení s ust. § 125 odst. 5 vodního zákona, a to za správní delikt podle § 125g odst. 3 vodního zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že v období od 15. 3. 2014 do 4. 3. 2016 provozovala zachytnou jímku na odpadní vody ze zařízení bez platné těsnostní zkoušky, čímž porušila povinnost při zacházení se závadnými látkami zařazenými podle přílohy č. 1 k vodnímu zákonu mezi látky nebezpečné, stanovenou v ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona.

II. Obsah žaloby

4. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala, že se nedopustila správního deliktu podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, za který byla sankciována prvním výrokem rozhodnutí ČIŽP, neboť byla přesvědčena, že zařízení provozovala zcela v souladu s Integrovaným povolením.
5. V Provozním řádu nebylo stanoveno, že se odpady nesmějí přijímat a skladovat. Z důvodu efektivity hospodaření a ochrany životního prostředí je přitom více než žádoucí, aby proces biodegradace probíhal až po naskladnění určitého množství materiálu. Rovněž nebylo v Provozním řádu zařízení uvedeno, že biologická dekontaminace musí probíhat permanentně, i když k tomu nejsou příznivé podmínky, a že materiál určený k biodegradaci nesmí být deponován na dekontaminační ploše.
6. Žalobkyně měla za to, že dodržela všechny postupy podle Provozního řádu zařízení, včetně převrstvování materiálu, zavlažování a laboratorních rozborů vod pocházejících z výluhu z dekontaminační plochy. Tyto materiály byly také předloženy správnímu orgánu ke kontrole. Pokud žalovaný argumentoval vznikem náletových dřevin, pak tato argumentace nebyla podle žalobkyně relevantní.
7. Žalobkyně také namítala, že „doba skladování déle než tři roky“ byla časovým omezením, které nemělo oporu v zákoně, Provozním řádu zařízení ani v Integrovaném povolení.
8. K výtce, že zařízení bylo provozováno v rozporu se závaznou podmínkou uvedenou v části 3 bodu 2 Integrovaného povolení, žalobkyně uvedla, že se jedná o pouhou domněnku, která neodpovídala skutečnosti. Předmětná podmínka byla formulována tak, že Provozní řád zařízení „bude průběžně a dle potřeby aktualizován a jakákoliv jeho změna bude projednána s KÚ Plzeňského kraje.“ K takové situaci však nedošlo, nenastala totiž potřeba Provozní řád aktualizovat, neboť provozní podmínky byly zcela v souladu s prováděnou činností.
9. Žalobkyně dále namítla, že byla sankciována dvakrát za tentýž skutek, protože v minulosti byla za tentýž skutek opakovaně sankciována, přičemž tuto skutečnost oba správní orgány zmiňovaly a konsekventně ukládaly za téže jednání vyšší sankci a dokonce enormní výši této sankce tímto způsobem odůvodňovaly. Takové jednání je v rozporu se zásadou *ne bis in idem*; k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 12. 1998, sp. zn. 6 A 85/95 a usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2008,

sp. zn. II. ÚS 1500/05. Jiná kvalifikace skutku neznamená, že by se mělo jednat o jiné jednání než to, které bylo sankcionováno, potažmo o kterém se dosud vede řízení.

10. Podle žalobkyně byla tato její argumentace správním orgánům známa, neboť sám správní orgán uvedl, že se jednalo o trvalý správní delikt. Pokud je však správní delikt trvalý, je naopak zřejmé, že se jedná o tentýž skutek, což správní orgán ani nijak nepopíral. Přidání časové jednotky ke shodnému skutku z toho nečinilo jiné jednání, jelikož je v této souvislosti naprosto zřejmé, že se u všech uložených pokut jednalo o tentýž odpad, protože žádný nepříbyl od roku 2010.
11. Žalobkyně je toho názoru, že celý postup správního orgánu byl učiněn pouze za účelem její likvidace jakožto podnikatelského subjektu neustálými pokutami. Správní orgán přitom používal některé neaktuální materiály pořízené při předchozích kontrolách a ty pak interpretoval jako aktuální stav, což se však nezakládalo na skutečnosti.
12. V období od dne 15. 3. 2014 do dne 4. 3. 2016 nebyly do zařízení prokazatelně přijaty žádné odpady. Nemohlo tedy být s nimi nakládáno v rozporu s Provozním řádem zařízení. Žalovaný uvedl, že nebyly dodrženy procesy při úpravě nebezpečných odpadů, které se z předchozího období nacházely na dekontaminační ploše. Již při předchozím sankcionování ze strany ČIŽP z totožného důvodu bylo písemně provozovatelem zařízení doloženo, že docházelo k mechanické úpravě deponovaného materiálu dle Provozního řádu. Aplikace biopreparátu se prováděla až po naplnění kapacity zařízení dle Provozního řádu, na který se žalovaný obecně dále odvolával, a činila 7 000 tun. Na ploše se nacházelo 5 975,74 tun odpadu, tedy množství, které nepřesahuje kapacitu zařízení, a tedy nevznikla povinnost aplikovat biopreparát.
13. Po celou dobu byl ohledně materiálu prováděn dozor, o čemž svědčila i podaná oznámení na Policii ČR o nelegálním uložení odpadu do zařízení cizí osobou v tomto období. Provozní řád nebyl aktualizován vzhledem k tomu, že nedošlo ke změně v provozování zařízení. Odpady nebyly logicky skladovány, ale byly připravovány dle Provozního řádu zařízení pro použití biopreparátu při naplnění kapacity zařízení. Uložení provozní dokumentace o provozování bylo v minulosti k dispozici na skládce v Chotíkově a v sídle společnosti. Veškerá dokumentace byla na vyžádání ČIŽP předložena a ukončení provozu Chotíkov nemělo na dokumentaci a Provozní řád žádný vliv, neboť tato dokumentace se vedla zcela odděleně.
14. **Ve druhém žalobním bodě** žalobkyně ve vztahu ke druhému výroku prvostupňového rozhodnutí namítla, že vody z odpadní jímky byly po celou dobu laboratorně zkoušeny a výsledky těchto zkoušek byly správnímu orgánu předloženy. Žádný ze zkoušených vzorků nevykazoval nebezpečné vlastnosti. Bylo tedy zřejmé, že nedošlo k žádné škodě na životním prostředí. Vzhledem k tomu, že do zařízení nebyly od roku 2010 přijímány žádné odpady, považuje žalobkyně konstatování ohledně skladování nebezpečných látek v jímce za irelevantní a namítla, že správní orgán k tomuto svému tvrzení nepředložil žádný relevantní důkaz.
15. **Ve třetím žalobním bodě** žalobkyně namítla nepřiměřenost uložené sankce. Žalovaný vycházel z nerelevantních údajů o žalobkyni, které si sám opatřil z jiných zdrojů než od

žalobkyně a tato nerelevantnost se týkala např. finanční stránky věci či počtu zaměstnanců včetně jejich odměňování.

16. Jako důvod nedodržování Provozního řádu žalovaný uváděl nedostatek finančních prostředků společnosti, což však nebylo pravdou, neboť provozování zařízení bylo řádně a prokazatelně financováno, a to včetně zabezpečení. Zastavení podílu ve prospěch společnosti UniCredit Leasing CZ, a. s., žalobkyní nebylo činěno apriori z důvodu špatné situace společnosti, ale z důvodu nové investice.
17. Žalobkyně apelovala na obecnou zásadu správního práva, a to zásadu přiměřenosti (proporcionality) zásahu správního orgánu veřejné moci do práv podle § 2 odst. 3 s. ř, přičemž odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, Pl. ÚS 28/98 a ze dne 16. 10. 2001, Pl. ÚS 5/01. Přiměřená měla být především ukládaná sankce, kdy ČIŽP mohla vysoké finanční pokuty ukládat v závislosti na skutečná pochybení, pokud někde dochází k závažnému poškozování životního prostředí, a nikoli ukládat vysoké sankce za pochybení administrativního charakteru. Jakkoliv mají správní orgány při ukládání pokuty volnost správního uvážení, měly by být současně vázány elementárními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005).

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že Integrované povolení ani Provozní řád zařízení neobsahovaly jako podmínku pro zahájení procesu dekontaminace naplnění kapacity zařízení. Množství odpadu na dekontaminační ploše (cca 6/7 celkové kapacity zařízení) nepochybně provedení jeho dekontaminace nebránilo. Ve vazbě na obsah napadeného rozhodnutí bylo podle žalovaného namístež opakovaně zdůraznit, že provádění biologické dekontaminace odpadu, který obsahuje látky nebezpečné pro životní prostředí, bylo účelem zařízení žalobkyně. Pokud žalobkyně se zahájením procesu dekontaminace bezdůvodně vyčkávala do doby naplnění kapacity zařízení, ačkoli do tohoto zařízení již od roku 2010 žádné odpady nepřijímala, pak výsledkem činnosti zařízení nebyla produkce dekontaminovaných odpadů vhodných k dalšímu využití, ale shromáždění značného množství nebezpečného odpadu, u kterého docházelo k zásadnímu ohrožení životního prostředí v důsledku nekontrolovaného výluhu nebezpečných látek v odpadu obsažených. Tento stav současně trval již značnou dobu. S ohledem na účel zařízení a závažnost dopadů nečinnosti žalobkyně do oblasti ochrany životního prostředí považoval žalovaný takový stav věci za nepřípustný a související argumentaci žalobkyně za absurdní a ryze účelovou.
19. K námitce nepřiměřenosti sankce žalovaný s odkazem na napadené rozhodnutí uvedl, že vycházel z relevantních údajů svědčících o hospodářské situaci žalobkyně a finančním stavu jejího podniku. Tvzení, že si opatřil údaje sám bez součinnosti žalobkyně, žalovaný potvrdil, příčinou takového postupu však byla nečinnost žalobkyně. Žalobkyně učinila námitku stran nepřiměřenosti sankce a jejích potencionálně likvidačních účinků součástí odvolání, avšak tvrzenou nepříznivou ekonomickou situaci svého podniku nijak

nedoložila. V zájmu objektivního posouzení předmětné námitky ji vyzval žalovaný k doložení tvrzených skutečností, avšak žalobkyně na výzvu žalovaného nijak nereagovala. Z tohoto důvodů vycházel žalovaný z veřejně dostupných údajů, což byl postup, o kterém byla žalobkyně v rámci předmětné výzvy pro případ její pasivity vyrozuměna.

20. Žalovaný zásadně odmítl, že by postupoval vůči žalobkyni jakkoli neobjektivně či dokonce šikanózně ve snaze ji coby podnikatelský subjekt „zlikvidovat“. Žalobkyně provozovala zařízení určené k dekontaminaci nebezpečných odpadů v rozporu s jeho schváleným účelem, a to způsobem, který přímo a závažně ohrožoval životní prostředí. Činila tak zcela flagrantně a dlouhodobě, ačkoli již byla za nesprávný provoz zařízení v minulosti sankcionována. Na straně žalobkyně však předchozí sankce evidentně nevedly ke kýžené nápravě a odstranění protiprávního stavu, který tak přinejmenším v době vedení správního řízení trval.

IV. Ústní jednání

21. Při přípravě jednání městský soud zjistil, že s žalobkyní bylo v roce 2017 zahájeno insolvenční řízení, a že na základě usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2017, č. j. KSPL 53 INS 15914/2017-A-10 bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka (žalobkyně) a na jeho majetek byl prohlášen konkurs; insolvenčním správcem byl podle výpisu z insolvenčního rejstříku ustanoven JUDr. Josef Cupka. Vycházejí ze závěrů rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42 a ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017-121, že *„je insolvenční správce osobou, která má na výsledku soudního řízení zájem a které je nutno přiznat ve správním soudnictví postavení osoby zúčastněné na řízení“* a že *„skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví, a proto ustanovení § 140a (přerušení řízení), 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a 140c (nově zahájená řízení) insolvenčního zákona (zákona č. 182/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů) se na správní soudnictví nevztahují“*, městský soud nepovažoval řízení před ním za přerušené „ze zákona“ a vyrozuměl insolvenčního správce o probíhajícím soudním řízení správním a vyzval ho, aby se ve stanovené přiměřené lhůtě vyjádřil, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení s poučením, že takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Insolvenční správce na výzvu městského soudu nereagoval, přičemž stanovená lhůta k vyjádření skončila více než dva týdny před nařízeným jednáním. Dosavadní – ze spisu městskému soudu známý – zástupce žalobkyně, advokát Mgr. M. P. v návaznosti na předvolání k ústnímu jednání městskému soudu sdělil, že žalobkyni, která se nachází v konkursu, již nezastupuje, a to s odkazem na § 252 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), podle něhož prohlášením konkurzu zanikají všechny jednostranné právní úkony dlužníka, které se týkají majetkové podstaty, mj. i jeho plné moci. Podle § 252 odst. 2 insolvenčního zákona pak obstarávání záležitostí dlužníka (po prohlášení konkurzu) přebírá insolvenční správce; ten byl o řízení před správním soudem informován, avšak, jak bylo uvedeno, nijak nereagoval.
22. Jednání před městským soudem se zúčastnil pouze zástupce žalovaného, který setrval na dosavadním stanovisku a do spisu založil fotodokumentaci aktuálního stavu zařízení. Za žalobkyni, která byla k jednání rovněž samostatně předvolána, se jednání nezúčastnil nikdo; tato skutečnost však nebránila projednání věci samé.

V. Posouzení věci soudem

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.]; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
24. Soud předesílá, že v obdobné věci týkající se téže žalobkyně, resp. jí uložené pokuty za opakované porušení totožných povinností, Městský soud v Praze v minulosti již rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 23. 10. 2018, č. j. 3 A 134/2015-65. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci je řešena obdobná žaloba, v podstatné části i se stejnými žalobními námitkami, soud neshledal důvodu, aby se od své předchozí rozhodovací praxe odchýlil.
25. V **prvním žalobním bodu** žalobkyně vyjadřovala své přesvědčení, že se nedopustila správního deliktu podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, za který byla sankcionována prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí.
26. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci *provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.*
27. Na straně 3 Integrovaného povolení, které je součástí spisového materiálu, v části *Přímo spojené činnosti*, bodu 2 *Manipulace s materiálem* je uvedeno, že „[m]ateriál určený k biodegradaci se vrství dle doby přijetí tj. dle harmonogramu aplikace biopreparátu. V průběhu biodegradace je nutno kontaminovaný materiál jedenkrát za 14 dní převrstvovat. Aplikace biopreparátu řídí odborná firma, která garantuje nezávadnost a účinnost biodegradační technologie. Do zařízení jsou přijímány pouze tuhé odpady. Pevný odpad je odvezen přímo na biodegradační plochu, kde je uskladněn do začátku biodegradačního cyklu a dále kultivován kolovým nakladačem a potřebnými substráty. Všechny manipulace na dekontaminační ploše jsou zapisovány do provozního deníku zařízení.“
28. Na straně 5 Integrovaného povolení, v části *Závazné podmínky provozu*, bodu 3. *Podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady* je uvedeno:
1. *Nakládání s odpady v zařízení bude vedeno v souladu se schváleným provozním řádem (PR). Lze přijímat a nakládat pouze s druhy nebezpečných a ostatních odpadů uvedených v provozním řádu.*
- Termín: trvale
2. *PŘ bude průběžně a dle potřeby aktualizován a jakákoli jeho změna bude projednána s KÚ Plzeňského kraje.*
- Termín: trvale
29. Na straně 5 Integrovaného povolení, v části *Závazné podmínky provozu*, bodu 8. jsou upraveny „[p]ostupy nebo opatření pro provoz týkající se odlišných od podmínek běžného provozu (například uvedení zařízení do provozu, poruchy zařízení, krátkodobá přerušení a definitivní ukončení provozu zařízení), při kterých může vzniknout nebezpečí ohrožení životního prostředí nebo zdraví člověka.“

30. Na straně 8 Provozního řádu, v bodu 1.12.2. *Způsob manipulace s materiálem*, je uvedeno, že „[m]anipulovat s naskladněným materiálem může pouze osoba prokazatelně poučená s touto manipulací. Materiál určený k biodegradaci se vrství dle doby přijetí tj. dle harmonogramu aplikace biopreparátu. V průběhu biodegradace je nutno kontaminovaný materiál jedenkrát za 14 dní převrstvovat. Aplikace biopreparátu řídí odborná firma, která garantuje nezávadnost a účinnost biodegradační technologie.

Odpady jsou ukládány dle kategorií:

- materiál určený k drcení
- materiál pastovitý
- materiál rypný

Na dekontaminační plochu je zakázáno ukládat tekutý odpad. Výjimku tvoří jen aplikace závlahové vody. Pastovitý a pevný odpad je odvezen přímo na biodegradační plochu, kde je uskladněn do začátku biodegradačního cyklu a dále hutněn kolovým nakladačem a potřebnými substráty. Materiál určený k drcení je ukládán do zvláštní sekce, kde je po naplnění sekce rozdrčen speciálními drtiči. Všechny manipulace na dekontaminační ploše jsou zapisovány do provozního deníku zařízení.“

31. Na straně 15 Provozního řádu, v bodu 1. 12. Závěr je uvedeno, že „[p]ři každé změně v obsazení vedoucích pracovníků zařízení, havarijní skupiny a telefonních čísel nebo identifikačních údajů je provozovatel zařízení povinen provést opravu.“
32. Po prostudování správního spisu soud dospěl k závěru, že v období minimálně od roku 2010, kdy proběhl poslední příjem odpadů do zařízení, do dne 4. 3. 2016, tj. dne kontroly na místě provedené v zařízení pracovníky ČIŽP (viz protokol o průběhu kontroly č. j. ČIŽP/43/IPP/1600214.002/16ZHN), nebyla prováděna biologická biodegradace způsobem popsáným v Provozním řádu zařízení a nebezpečné odpady určené k dekontaminaci byly v zařízení pouze skladovány a nebyly nijak neupravovány, což je situace odlišná od běžného provozu. Provozovatel zařízení (žalobkyně) zároveň nepředložil žádný doklad o jednání s krajským úřadem, jemuž měla být změna účelu zařízení, a tedy aktualizace Provozního řádu, ohlášena.
33. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, které samotná žalobkyně nerozporuje, se soud ztotožnil s právním názorem ČIŽP a žalovaného, že se žalobkyně dopustila správního deliktu (dnes přestupku) podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, neboť provozovala zařízení v rozporu s Integrovaným povolením, konkrétně bodem 3.1. Lze doplnit, že Integrované povolení a Provozní řád zařízení přímo popisují, jak má být s odpady v zařízení nakládáno, avšak žalobkyně tak nečinila, neboť u shromážděných odpadů neprováděla biologickou dekontaminaci či biodegradaci pomocí příslušných bakteriálních preparátů, jež by aplikovala společnost k tomu odborně vybavená. Současně žalobkyně neaktualizovala Provozní řád zařízení, čímž porušila závaznou podmínku podle bodu 3.2 Integrovaného povolení a bod 1.23 Provozního řádu zařízení (shodně viz rozsudek Městského soudu ze dne 23. 10. 2018, č.j. 3 A 134/2015-65).
34. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně rovněž namítala, že v Provozním řádu nebylo stanoveno, že odpady se nesmějí přijímat, uchovávat a být biologicky degradovány až po naskladnění určitého množství materiálu, a při malém množství materiálu je možné, aby byl naskladněn a uchováván na schválené biodegradační ploše do doby jeho biologické degradace. V Provozním řádu také podle žalobkyně není uvedeno, že biologická

dekontaminace musí probíhat permanentně, i když k tomu nejsou příznivé podmínky. K otázce, zda lze v daném případě hovořit o tom, že v zařízení bylo pro účely biologické dekontaminace naskladněno nedostatečné množství odpadů, se obsáhle vyjádřila již ČIŽP na str. 4 až 5 prvostupňového rozhodnutí, kdy uvedla následující: „Biodegradace má být v zařízení prováděna v souladu s PŘ, tedy za pomoci aplikace bakteriálních preparátů, přičemž v průběhu tohoto procesu má být materiál určený k biodegradaci mj. jedenkrát za 14 dní převrstvován. K těmto úkonům zcela nepochybně v období od 15. 3. 2014 do 4. 3. 2016 nedocházelo.

35. Z hlediska efektivit hospodaření je jistě žádoucí, aby proces biodegradace probíhal až po naskladnění určitého množství materiálu. Nelze však tolerovat dlouhodobé skladování nebezpečného odpadu po dobu delší než 5 let v zařízení, v němž nebyla rozhodnutím KÚ taková činnost povolena (od roku 2010 nebyl dle hlášení o produkci a nakládání s odpady za příslušné roky a tvrzení účastníka řízení žádný odpad do zařízení přijat, ani z něj odvezen). Zařízení je dle bodu 1.6 PŘ schopno najednou pojmout 7000 t odpadu, provádění biodegradace za situace, kdy bylo dlouhodobě ze 6/7 zaplněno, tedy nelze považovat za ne hospodárné. Biopreparát je sice vhodné aplikovat při vhodných klimatických podmínkách, je však vyloučeno, aby tyto podmínky v průběhu dvou, potažmo pěti let nenastaly. Dle internetových stránek výrobce pracuje preparát GEM 100 spolehlivě při teplotách 8 °C a vyšších, technologie DEKONTAM pak při teplotách od 15 do 35 °C s optimem mezi 20 a 30 °C. Roky 2014 a 2015 přitom dle statistických údajů ČHMÚ patřily k nejteplejším v historii, na Plzeňsku byla v obou letech teplota o 2 °C vyšší než dlouhodobý normál v letech 1961-1990.
36. Je-li odpad přechodně soustředěn v zařízení k tomu určenému po dobu nejvýše 3 let před jeho využitím, jedná se o skladování odpadu ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon č. 185/2001 Sb.“). Bez rozhodnutí KÚ, kterým je udělen souhlas k provozování skládky a s jejím provozním řádem, nelze dobu 3 let překročit, neboť v takovém případě jde již o provozování skládky podle ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona č. 185/2001 Sb.
37. V popisu zařízení na str. 2 IP je uvedeno, že přibližná doba biodegradace je 3 měsíce od navedení, v závislosti na druhu materiálu a charakteru znečištění. Účastník řízení v průběhu více než 60 měsíců od naskladnění materiálu biodegradaci neprovedl.“
38. Soud má za to, že v této části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se ČIŽP vypořádala s předmětnou námitkou zcela vyčerpávajícím způsobem. Bylo by tedy nadbytečné zde uvedenou argumentaci, kterou navíc žalobkyně nerozporuje žádnými konkrétními argumenty či důkazy, opakovat, a proto soud na tuto pasáž textu odkazuje.
39. Lze sice souhlasit s žalobkyní, že biologická dekontaminace nemusí probíhat permanentně. Žalobkyně však nijak nezpochybnila závěr dotčených správních orgánů, že dekontaminace neprobíhala od roku 2010 vůbec, tedy ani nárazově. Za takové situace se argumentace žalobkyně jeví jako zcela bezpředmětná. Pokud pak žalobkyně uváděla, že biologickou dekontaminaci lze aplikovat pouze tehdy, pokud k tomuto jsou vhodné klimatické podmínky, tak se soud plně ztotožňuje se závěrem učiněným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018, č. j. 3 A 134/2015-65, v němž se uvádí, že „[j]akkoli nelze úplně vyloučit přechodné zhoršení podmínek, proces biologické dekontaminace je možné provádět po převážnou část roku, neboť nevyžaduje pro svůj úspěch zvláštní klimatické podmínky. Tvrzení,

že pro uskutečnění biologické dekontaminace nenastaly vhodné podmínky v průběhu celého kontrolovaného období, tedy v řádu let, tak soud považuje za zcela nereálné.“

40. Žalobkyni byla prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci s odůvodněním, že v zařízení nebyla prováděna dekontaminaci odpadů v souladu s účelem zařízení podle Integrovaného povolení a Provozního řádu zařízení. Žalovaný tento závěr ČIŽP potvrdil. Pokud žalobkyně namítala, že argumentace vznikem náletových dřevin nebyla relevantní, soud musí přisvědčit žalovanému. V rozhodnutí ČIŽP se na straně 5 uvádí, že pokud měla biodegradace, jak tvrdila žalobkyně, probíhat, a v jejím průběhu měly být odpady jedenkrát za 14 dnů převrstvovány, bylo vyloučeno, aby se při takové frekvenci manipulace s odpadem na jeho povrchu nacházely vzrostlé dřeviny a další vegetace zaznamenaná na pořízené fotodokumentaci. S totožnou námitkou se náležitě vypořádal již žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl, že *„[z] kopií leteckých snímků zařízení odvolatele z roku 2012 a 2014, které inspekce vložila do spisu, a z fotografické dokumentace pořízené inspekcí při kontrole dne 14. 3. 2016 je jednoznačně patrné, jak se na povrchu odpadů uložených v zařízení vyvíjela vegetace a náletové dřeviny. Ve světle této dokumentace je zcela jednoznačné, že odvolatel několik let s uloženými odpady nemanipuloval. Ze záznamů v Knize provozu a rok 2014 a 2015, které odvolatel předložil s dalšími dokumenty, jsou pak minimálně záznamy ze dnů 18. 05. 2014, 05. 10. 2014, 22. 05. 2015, 06. 10. 2015 a 14. 11. 2015, kde je mimo jiné uvedeno i převrstvení zeminy, zcela nepravdivé. Jinak by se totiž při kontrole provedené inspekcí dne 04. 03. 2016, tedy cca 4 měsíce po údajném posledním převrstvení, nemohla na povrchu uložených odpadů nalézat stará suchá ruderní vegetace a vzrostlé náletové dřeviny.“* Tato argumentace odpovídá obsahu spisového materiálu, je zcela relevantní a logická a soud se s ní ztotožňuje. K tomu lze doplnit, že ze strany ČIŽP, resp. žalovaného, se jednalo toliko o posílení argumentace, které na samotný závěr o spáchání správního deliktu ani na výši již uložené sankce v zásadě nemělo většího vlivu.
41. Námitku, že *„doba skladování déle než tři roky“* je časovým omezením, které nemá oporu v zákoně, Provozním řádu zařízení ani v Integrovaném povolení, žalobkyně vznesla již v rámci svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a nyní ji bez jakéhokoli rozšíření zopakovala. Žalobkyni lze přisvědčit, že opakování této námitky je důvodné, jelikož z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by se touto námitkou žalovaný zabýval. Toto dílčí pochybení však nemá dopady do zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť definice skladování a časové omezení má přímou oporu v zákoně o odpadech a jejím nevypořádáním nebylo (jak je patrné z dalšího kontextu rozhodnutí) zasaženo do práv žalobkyně.
42. Podle § 4 odst. 1 písm. h zákona o odpadech se skladováním odpadů rozumí *přechodné soustředování odpadů v zařízení k tomu určeném po dobu nejvýše 3 let před jejich využitím nebo 1 roku před jejich odstraněním*. Vzhledem ke skutečnosti, že tato definice byla do zákona o odpadech vložena novelou č. 154/2010 Sb., účinnou od 1. 7. 2010, a Integrované povolení bylo naposledy změněno dne 30.10.2007 a Provozní řád zařízení byl schválen 11. 12. 2006, přičemž ze spisu není zřejmé, že by žalobkyně podala žádost o změnu Integrovaného povolení a Provozního řádu, je zcela logické, že toto „časové omezení“, jak uvádí žalobkyně, v Integrovaném povolení ani v Provozním řádu uvedeno není. Nadto je ze spisu zřejmé, že zařízení žalobkyně bylo krajským úřadem povoleno jako zařízení na

odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu, nikoliv pro skladování nebezpečných odpadů, ke kterému fakticky docházelo.

43. K tomu soud pro úplnost dodává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. „*Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění; usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění; usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, 6 As 152/2014 odstavec 6 odůvodnění [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78)
44. Žalobkyně byla dále přesvědčena, že nenastala potřeba aktualizovat Provozní řád zařízení, neboť provozní podmínky byly zcela v souladu s prováděnou činností. K otázce rozporu faktického provozu zařízení s jeho účelem podle Integrovaného povolení a Provozního řádu se již soud vyjádřil výše, a učinil tak i v rozsudku ze dne 23. 10. 2018, č. j. 3 A 134/2015-65. Dlouhodobé neprovádění biodegradace odpadů shromážděných v zařízení je skutečnost, kterou ČIŽP řádně důkazně podložila, přičemž je nutno znovu připomenout, že žalobkyně tento závěr ani nevyvracela. Pokud jde o další důvody pro aktualizaci Provozního řádu, jež žalovaný uvedl na str. 5 napadeného rozhodnutí, a které jsou spíše administrativního charakteru, tj. zejména změna provozovatele zařízení, lze dospět k závěru, že se jednalo o skutečnosti zjevné, jejichž prokazování by nebylo účelné.
45. Dále žalobkyně namítala, že byla sankciována dvakrát za tentýž skutek, čímž byla porušena zásada *ne bis in idem*. Žalovaný přisvědčil tomu, že žalobkyně byla za shodné správní delikty sankciována, a to rozhodnutím ČIŽP ze dne 21. 4. 2015, č. j. ČIŽP/43/IPP/SR01/1400118.004/15/ZHN, kterým jí byla uložena sankce v celkové výši 530 000 Kč. Toto rozhodnutí pak bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2015, č. j. 681/ENV/15, proti kterému byla neúspěšně podána žaloba (viz rozsudek Městského soudu ze dne 23. 10. 2018, č. j. 3 A 134/2015-65). V daném případě však nedošlo k uložení dvojí sankce v téže věci. Žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí správně uvedl, že se jedná o porušení Provozního řádu zařízení, a tím i podmínek Integrovaného povolení, ve zcela jiném období. Zatímco rozhodnutím ČIŽP ze dne 21. 4. 2015 byla uložena sankce za neprovedení biologické dekontaminace odpadů v souladu s Provozním řádem zařízení v období minimálně od 3. čtvrtletí roku 2012 do dne do dne 14.3.2014, napadeným rozhodnutím byla žalobkyni uložena sankce za období od dne 15. 3. 2014 do doby následné kontroly dne 4. 3. 2016. Protiprávní jednání žalobkyně trvalo i po uložení předchozí sankce, nicméně se jednalo o nový skutek, shodný se skutkem sankciovaným v rámci předchozího rozhodnutí co do obligatorních znaků jeho objektivní stránky, odlišný však co do časového rozmezí jeho spáchání jakožto znaku fakultativního.

Žalovaný v tomto směru správně uvedl, že „[v] obou případech se tedy jedná z hlediska časového vymezení o rozdílné skutky v rámci trvajících správních deliktů, přičemž co do doby jeho spáchání se tyto skutky, jak plyne z výše uvedené rekapitulace, nijak nepřekrývají.“

46. Správnosti postupu ČIŽP, potažmo žalovaného, přisvědčuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Stěžejním pro posuzovanou věc je výklad pojmu „trvajících správních deliktů“ (nyní trvajících správních přestupků). Ten „tvoří jeden skutek a jeden delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro zahájení řízení o přestupku tedy začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících přestupků. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k jeho ukončení, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k zahájení řízení o přestupku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007 č. j. 5 As 21/2007 – 99). Mezníkem pro posuzování spáchání trvajících správních deliktů (nyní přestupků) jako nového skutku, a tedy nového správního deliktu, je podle Nejvyššího správního soudu uložení sankce (pokuty) v průběhu udržování protiprávního stavu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101, a zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 40/2007-61 se uvádí, že „ačkoli se trvajících správních deliktů posuzuje vždy jako jedno jednání a jeden skutek až do ukončení deliktního jednání, je třeba odlišit situaci, kdy je již v průběhu trvání deliktu (tj. dříve, než je protiprávní stav ukončen) uložena sankce. V takovém případě je, a to pouze z hlediska ukládání sankce, nutno trvajících deliktů považovat za ukončený, neboť se předpokládá, že právě uložení sankce pachatele donutí k ukončení protiprávního stavu. Pokud je však po uložení sankce protiprávní stav i nadále udržován a trvajících deliktů trvá dále, nejedná se z hlediska totožnosti skutku o skutek shodný, nýbrž o skutek nový, za který lze uložit další sankci. Existuje zde sice totožný pachatel i protiprávní stav, odlišnost je však dána časovým obdobím, po které delikt (přestupek) trvá a za které je sankce ukládána.“
47. Ohledně možnosti opakovaného ukládání sankcí (pokut) platí, že jak v případě poruchových (i ohrožovacích) správních deliktů, tak v případě trvajících správních deliktů, lze opakovaně ukládat sankce, jde-li o totožné protiprávní jednání, které je znakem skutkové podstaty jednoho a téhož správního deliktu. Podmínkou je odlišnost skutků, kterými ke spáchání totožného správního deliktu došlo, tedy důsledné dodržování zásady *ne bis in idem* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č.j. A 6/2003 – 44; či ze dne 25. 2. 2009, č.j. 8 As 5/2009 – 80). V případě trvajících správních deliktů (nyní přestupků) tak platí, že o témže správním deliktu, jde-li o jiný skutek, lze zahájit nové řízení a uložit opakovaně pokutu tehdy, pokud protiprávní stav trvá, resp. je pachatelem udržován i po zahájení řízení. Podmínkou tohoto postupu je, aby ve výroku rozhodnutí bylo vždy přesně vymezeno, za jaké časové období, po které protiprávní stav trvá, se pokuta ukládá. Opakovaným ukládáním pokuty je sice postihováno udržování totožného protiprávního stavu tímž pachatelem, avšak vždy za odlišné časové období vymezené ve výroku rozhodnutí.
48. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že správní orgány postupovaly v dané věci cíleně, za účelem její likvidace. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány používaly některé neaktuální materiály pořízené při předchozích kontrolách a tyto interpretovaly jako aktuální stav, jednalo se o námitku zcela nekonkrétní, dále nikterak nerozvedenou, a soud se jí proto nemohl zabývat. Pro tato svá tvrzení žalobkyně nepředložila žádné důkazy, a takové případné důkazy nebyly zjištěny ani v předloženém spisovém materiálu.

Soud po prostudování spisu neshledal, že by správní orgány postupovaly ve věci nestandardně s cílem porušit práva žalobkyně, ba dokonce s cílem ji zlikvidovat.

49. Pokud žalobkyně namítala, že odpady v zařízení nebyly skladovány, ale byly připravovány dle Provozního řádu pro použití biopreparátu při naplnění kapacity zařízení, lze toto tvrzení označit za zcela účelové, neboť jak ze spisového materiálu, tak i z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že kapacita zařízení byla z podstatné části naplněna (5 975,74 tun odpadu ze 7 000 tun odpadu, tedy z 6/7 celkové kapacity zařízení), přičemž do zařízení nebyl po několik let přijímán žádný další odpad. K tomuto se ostatně soud vyjádřil již výše.
50. **Ve druhém žalobním bodu**, který směřoval proti uložení sankce za správní delikt podle ust. § 125g odst. 3 vodního zákona, žalobkyně namítala, že žádný ze zkoušených vzorků nevykazoval nebezpečné vlastnosti a nedošlo tak ke škodě na životním prostředí, a že do zařízení nebyly od roku 2010 přijímány žádné odpady.
51. Podle § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona *každý, kdo zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména nejméně jednou za 5 let, pokud není technickou normou nebo výrobcem stanovena lhůta kratší, prostřednictvím odborně způsobilé osoby zkoušet těsnost potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvláště nebezpečných látek a nebezpečných látek a v případě zjištění nedostatků bezodkladně provádět jejich včasné opravy; těsnost nádrží určených pro skladování ropy nebo ropných produktů s minimálním objemem 1000 m³ nebo používaných pro skladování ropy a ropných produktů podle zákona o nouzových zásobách ropy(21b), zabezpečených nepropustnou úpravou proti úniku závadných látek do podzemních vod a kontinuálně sledovaných kontrolními systémy, jejichž výstupy jsou zaznamenávány a uchovávány do doby provedení bezprostředně následující zkoušky těsnosti, lze, pokud není výrobcem stanovena lhůta kratší, zkoušet nejméně jednou za 20 let; v případě skladování hnojiv a výluhů z objemných krmiv v nadzemních nádržích umístěných v záchranných vanách o objemu větším, než je objem největší nádrže v nich umístěné, se opakovaná zkouška těsnosti nepožaduje.*
52. Podle § 125g odst. 3 vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.*
53. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů uvedeným v nyní přezkoumávaných rozhodnutích, že skutečnost, že vody z odpadní jímky byly laboratorně zkoušeny a výsledky těchto zkoušek byly předloženy ČIŽP, je irelevantní ve vztahu k povinnosti provádět těsnostní zkoušku podle § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona. Jak již soud uvedl v rozsudku ze dne 23. 10. 2018, č.j. 3 A 134/2015-65, „[s]tejně tak není pro posouzení, zda byla tato povinnost porušena, a tedy spáchán správní delikt podle ust. § 125g odst. 3 vodního zákona, významné, jaké výsledky laboratorní zkoušky vykazovaly, neboť povinnost provádět v pravidelných intervalech těsnostní zkoušku je preventivním opatřením, které má zabránit možnému poškození životního prostředí.“

54. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně při kontrole dne 4. 3. 2016 předložila pouze protokol o těsnostní zkoušce bezodtoké jímky provedené společností CSED s.r.o., v roce 2008, z čehož je zřejmé, že nesplnila svou povinnost nejméně jednou za 5 let zkoušet těsnost nádrže určené pro skladování zvláště nebezpečných látek a nebezpečných látek, kterou jí ukládá ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona (viz str. 9 Dílčího protokol o průběhu kontroly ze dne 4. 3. 2016, č. j. ČIŽP/43/IPP/1600214.002/16/ZHN). *„Neplnění této povinnosti je pak deliktem ohrožujícím, k jehož spáchání dojde vždy, když nejsou dodržovány předpisy týkající se ochrany životního prostředí, neboť je tím vyvoláno nebezpečí poruchy (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2007 č. j. 6 As 2/2007-95).“* Pokud jde o námitku, že do zařízení nebyly od roku 2010 přijímány žádné odpady, ani tato skutečnost neměnila nic na tom, že žalobkyně byla povinna provádět těsnostní zkoušky ve stanovených termínech, neboť, jak již bylo uvedeno výše, zařízení nebylo prázdné, nevyužívané, ale byly v něm skladovány nebezpečné látky dříve přijaté. Ani druhý žalobní bod tak soud neshledal důvodným.
55. Při posouzení námítky nepřiměřenosti uložené sankce uplatněné **ve třetím žalobním bodě** soud vyšel z následující právní úpravy.
56. Podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci *právníká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.*
57. Podle ust. § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci *za správní delikt se uloží pokuta* *do*
10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 4 a 5.
58. Podle § 125g odst. 3 vodního zákona účinného do 30. 6. 2017, *právníká nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.*
59. Podle § 125g odst. 5 písm. c) vodního zákona účinného do 30. 6. 2017, *za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 3.*
60. Podle § 125l odst. 5 vodního zákona účinného do 30. 6. 2017 *sazba pokuty za správní delikt podle tohoto zákona se zvyšuje na dvojnásobek, nejvýše však na částku 20 000 000 Kč, jestliže je týž správní delikt spáchán opakovaně. Správní delikt je spáchán opakovaně, pokud ode dne, kdy rozhodnutí o uložení pokuty za týž správní delikt nabylo právní moci, neuplynul 1 rok.*
61. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 202/2014-66, *„[z]působ stanovení výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlídnout k zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.“*

62. Po prostudování napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ČIŽP soud dospěl k závěru, že se správní orgány obou stupňů náležitě vypořádaly s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro rozhodování o výši pokuty podle předmětných ustanovení. Správní orgány se ve vztahu k pokutě za porušení povinnosti podle zákona o integrované prevenci správně zabývaly závažností ohrožení životního prostředí, kdy zejména v prvostupňovém rozhodnutí ČIŽP bylo vysvětleno, v čem tato závažnost spočívá a byly zde popsány taktéž přitěžující okolnosti (doba, po kterou trval protiprávní stav, pokračování v protiprávním jednání, ačkoliv žalobkyni byla již za předchozí jednání pravomocně uložena pokuta). Výši uložené sankce pak správní orgán prvního stupně odůvodnil zejména právě s ohledem na skutečnost, že za stejný správní delikt, avšak za jiné časové období, byla žalobkyně v minulosti sankciována, a kdy tak uložil sankci ve výši 750 000 Kč. Tato pokuta navíc představuje toliko 7,5 % maximální výše sankce, tudíž byla uložena u dolní hranice zákonné sazby. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem nelze tuto pokutu považovat za nepřiměřenou.
63. Totožně postupoval správní orgán prvního stupně i při odůvodnění sankce za porušení povinnosti podle vodního zákona, kdy ČIŽP zdůraznila, že za totožné jednání byla žalobkyně sankciována již v minulosti a z toho důvodu ve smyslu znění ust. § 125l odst. 5 vodního zákona sankci zdvojnásobila. ČIŽP tak uložila žalobkyni pokutu ve výši 20 000 Kč, a to taktéž u dolní hranice zákonné sazby. Ani tuto pokutu nelze považovat za nepřiměřenou.
64. Lze konstatovat, že prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložena pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Žádné takové pochybení správního orgánu však soud v nyní projednávané věci neshledal. S ohledem na veškeré výše uvedené okolnosti soud nemohl dospět k závěru, že by uložena pokuta zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, tedy že by výše uložené pokuty byla zjevně nepřiměřená.
65. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány vycházely z nerelevantních údajů, které si opatřily z jiných zdrojů než od žalobkyně, nelze tomuto postupu ničeho vytknout za situace, kdy žalobkyně byla v tomto ohledu zcela nečinná. Lze sice připustit, že správní orgán prvního stupně se finanční situací žalobkyně nezabýval dostatečně, nicméně po podání odvolání žalobkyni dne 14. 9. 2016 prokazatelně vyzval k poskytnutí údajů o majetkových poměrech; na tuto výzvu však žalobkyně bez udání důvodů ve stanovené lhůtě nikterak nereagovala. V této výzvě (ze dne 14. 9. 2016, č. j. ČIŽP/43/IPP/SR01/1600214004/16/ZTS) byla žalobkyně dokonce výslovně poučena v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č. j. 1 As 9/2008-133, že pokud požadované informace nesdělí, budou její majetkové poměry hodnoceny na základě údajů, které je možné zjistit z veřejně dostupných zdrojů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na tuto výzvu nikterak nereagovala, žalovanému nezbylo než vycházet z veřejně dostupných údajů, přičemž posledními zveřejněnými dokumenty ve Sbírce listin byla rozvaha a Účetní uzávěrka – výkaz zisků za rok 2009, které byly ve Sbírce listin zveřejněny v roce 2011.

66. Žalobkyní namítanou neaktuálnost těchto údajů nelze klást k tíži žalovaného, jelikož bylo povinností samotné žalobkyně, aby dokumenty ve Sbírce listin řádně doplňovala, případně aby správnímu orgánu na jeho výzvu doložila listiny prokazující její skutečnou finanční situaci. Jinými slovy, žalobkyně se nemůže dovolávat neaktuálnosti údajů, kterou sama zavinila, a to za situace, kdy ani přes výzvu se správními orgány v tomto ohledu nespolupracovala a jí tvrzené skutečnosti nedoložila. Pro úplnost soud dodává, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek; odvolací či rozkladový orgán přitom může nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 165/2018 – 40 ze dne 16. 8. 2018 nebo č. j. 6 Ads 134/2012 – 47 ze dne 27. 2. 2013).
67. Žalobkyně též namítala, že nerelevantnost se týkala např. finanční stránky věci či počtu zaměstnanců včetně jejich odměňování, a že zastavení podílu ve prospěch společnosti UniCredit Leasing CZ, a. s., nebylo činěno apriori z důvodů špatné situace společnosti, ale z důvodu nové investice, ani tato svá tvrzení však nepodložila žádnými důkazy, ať již v průběhu správního tvrzení či v řízení před soudem, a neunesla tak v této části břemeno důkazní.

VI. Závěr a náklady řízení

68. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
69. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., protože žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu